

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 23To/89/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3123011971
Dátum vydania rozhodnutia: 04. 11. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Michal Antala
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2025:3123011971.2

Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Michala Antalu a sudcov JUDr. Juraja Valáška a JUDr. Milana Straku v trestnej veci proti obžalovanému A. B., nar. XX.XX.XXXX v C., trvale bytom v D. E., F. G. XXX, H. C., t. č. na slobode, pre trestný čin prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 odsek 1, odsek 2 písm. a) Tr. zákona s poukazom na § 139 odsek 1 písm. c) Tr. zákona, o odvolaní prokurátorky Okresnej prokuratúry Trenčín v neprospech obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Trenčín zo dňa 10. septembra 2024 pod sp. zn. 1T/92/2023, na verejnom zasadnutí konanom v Trenčíne dňa 04. novembra 2025 jednomyseľne takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. poriadku sa odvolanie prokurátorky z a m i e t a, pretože nie je dôvodné.

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Trenčín zo dňa 10. septembra 2024 pod sp. zn. 1T/92/2023 bol obžalovaný A. B., nar. XX.XX.XXXX (ďalej len „obžalovaný“) podľa § 285 písm. b) Tr. poriadku spod obžaloby prokurátorky Okresnej prokuratúry Trenčín zo dňa 04. decembra 2023 pod č. k. 2Pv 390/23/3309-9, doručenej okresnému súdu dňa 05. decembra 2023 oslobodený pre skutok, právne kvalifikovaný ako trestný čin prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 odsek 1, odsek 2 písm. a) Tr. zákona s poukazom na § 139 odsek 1 písm. c) Tr. zákona na tom skutkovom základe, že

„dňa 13.05.2023 o 1:00 hod. v rodinnom dome na adrese D. E. XXX, po predchádzajúcej slovnej hádke a vzájomných strkaniach pod vplyvom alkoholu odsotil svojho brata poškodeného I. B. tak, že ten spadol na zem, čím utrpel zlomeninu dolnej časti laktvejovej kosti vpravo s posunom, v dôsledku čoho bol závažne obmedzený vo všetkých oblastiach života po dobu 4 dní a následne bol po dobu 43 dní obmedzený v celkovej hygiene, obliekaní a príprave stravy,

pretože skutok nie je trestným činom.“

Citovaný rozsudok nenadobudol právoplatnosť, pretože ho ihneď po jeho vyhlásení, napadla odvolaním v neprospech obžalovaného intervenujúca a dozorová prokurátorka Okresnej prokuratúry Trenčín, ktoré odôvodnila písomne doslovne takto :

„S rozsudkom Okresného súdu Trenčín sp. zn. 1T/92/2023 zo dňa 10.09.2024 o oslobodení obžalovaného spod obžaloby postupom podľa § 285 písmeno b) Trestného poriadku sa nestotožňujem, nakoľko som toho názoru, že stíhaný skutok vykazuje všetky znaky stíhaného prečinu ublíženie na zdraví podľa § 156 odsek 1, odsek 2 písmeno a) Trestného zákona s poukazom na § 139 odsek 1 písmeno c) Trestného zákona.

Vo vzťahu k odmietnutiu návrhu prokurátorky na vykonanie výsluchu svedkyne, matky obžalovaného a poškodeného, prvotne uvádzam, že tento návrh nebol skôr podaný, nakoľko z dokazovania v prípravnom

konaní nevyplývalo, že by matka menovaných konflikt medzi bratmi videla; uvedená skutočnosť vyšla najavo až počas hlavného pojednávania.

Z dôkazov, ktoré boli vykonané na hlavnom pojednávaní som mala za preukázané, že medzi obžalovaným a poškodeným došlo k vzájomnému konfliktu, ktorý vyústil do zranenia poškodeného opísaného v skutkovej vete obžaloby. Skutočnosť, že sa skutok stal a bola naplnená aj objektívna stránka stíhaného prečinu bola konštatovaná aj samosudcom v napadnutom rozsudku. S čím sa však konajúci súd nestotožnil bolo naplnenie subjektívnej stránky.

Samosudca si pri svojom rozhodovaní osvojil verziu obžalovaného o tom ako utrpel poškodený zranenie, a teda, že zranenie vzniklo po tom, čo obžalovaný odsotil poškodeného v chodbe rodinného domu. Z výpovede obžalovaného učinenej na hlavnom pojednávaní som mala za preukázané, že konflikt medzi bratmi mal dve fázy, pričom podľa obžalovaného mal poškodený utpieť zranenie až v „druhej fáze“ konfliktu, kedy obžalovaný poškodeného sotil, poškodený padol na skrinku a potom na zem. Nakoľko bol poškodený opitý, tak si podľa obžalovaného zranenie spôsobil prakticky sám. Som toho názoru, že zranenie, ktoré poškodený utrpel tak bolo v príčinnej súvislosti s konaním obžalovaného, avšak dokazovaním na hlavnom pojednávaní bolo tiež potrebné z hľadiska trestnej zodpovednosti obžalovaného zisťovať aj to, či je dané zavinenie obžalovaného k spáchanému skutku.

Subjektívna stránka trestného činu ublíženie na zdraví podľa § 156 Trestného zákona spočíva v úmyselnom zavinení páchatel'a, pričom úmysel páchatel'a sa musí obligatórne vzťahovať k následku ublíženia na zdraví. Na účely vyvodenia trestnoprávnej zodpovednosti pritom postačuje aj úmysel nepriamy. Vyhodnotením subjektívnej stránky žalovaného trestného činu je potrebné vziať na zreteľ konkrétne individuálne skutkové okolnosti prípadu, a to najmä spôsob spáchania trestného činu, okolnosti ktoré konaniu obvineného predchádzali, intenzita útoku páchatel'a, osobnosť a vlastnosti páchatel'a, motív a i.

Z výpovede obžalovaného mám za preukázané, že obžalovaný vedome odsotil poškodeného na zem, pričom na otázku prokurátorky, aby sa vyjadril k intenzite útoku akou odsotil brata, odpovedal, že brata odsotil silno. Ďalej poukazujem na miesto spáchania skutku, ktoré je obžalovanému dôverne známe, a teda išlo o terasu rodinného domu a následne sa konflikt odohrával v chodbe rodinného domu, kde sa nenachádza žiaden mäkký povrch, ale dlažba. Napokon i z výsluchu znalca A. J. K., I., A. vyplynulo, že poškodený v dôsledku pádu narazil na tvrdý nerovný podklad.

Obžalovaný vzhľadom na eskalujúce napätie medzi ním a poškodeným v podstate ukončil ich konflikt odsotením poškodeného na dlažbu, pričom poškodený bol značne pod vplyvom alkoholu, ktorý nepochybne zhoršuje motorické schopnosti a reakčný čas, pričom tieto okolnosti museli viesť obvineného k uzročeniu, že spôsob, akým chcel dosiahnuť svoj cieľ, a teda ukončiť konflikt odsotením poškodeného na dlažbu, kde sa nachádza aj bednička, prípadne skrinka, do ktorej môže poškodený spadnúť, môže viesť k takému poškodeniu jeho zdravia, ktoré si objektívne vyžiada lekárske vyšetrenie, ošetrovanie alebo liečenie, počas ktorého môže byť sťažený obvyklý spôsob života poškodeného na nie iba krátky čas. Vzhľadom na uvedené som toho názoru, že u obvineného tak bola prítomná vedomostná aj vôľová zložka zavinenia v rozsahu, ktorý zodpovedá minimálne nepriamemu úmyslu podľa § 15 písmeno b) Trestného zákona.

Na základe vyššie uvedeného navrhujem Krajskému súdu v Trenčíne, aby v zmysle § 321 odsek 1 písmeno b), písmeno c), písmeno d) Trestného poriadku zrušil napadnutý rozsudok Okresného súdu Trenčín sp. zn. 1T/92/2023 zo dňa 10.09.2024 vo výroku o oslobodení obžalovaného spod obžaloby podľa § 285 písmeno b) Trestného poriadku a následne za použitia ustanovenia § 322 odsek 1 Trestného poriadku vrátil vec súdu prvého stupňa na nové prejednanie a rozhodnutie.“

Obžalovaný sa k písomnému odôvodneniu odvolania prokurátorky do konania verejného zasadnutia odvolacieho súdu písomne vyjadril prostredníctvom svojho obhajcu doslovne takto :

„S odvolaním prokurátorky Okresnej prokuratúry Trenčín proti rozsudku Okresného súdu Trenčín zo dňa 10.09.2024, sp. zn. 1T/92/2023, nesúhlasím, nakoľko uvedený rozsudok Okresného súdu Trenčín považujem za zákonný a správny. Prvostupňový súd sa podľa môjho názoru v odôvodnení rozsudku

dostatočne venoval dôvodom, pre ktoré rozhodol o oslobodení obž. A. B. spod obžaloby Okresnej prokuratúry Trenčín, a to najmä pokiaľ ide o subjektívnu stránku predmetného trestného činu, s čím sa v plnom rozsahu stotožňujem. Súhlasím s názorom okresného súdu, že z nijakého dôkazu vykonaného na hlavnom pojednávaní nevyplývalo, že by obžalovaný konal úmyselne, teda, že by vedel, že môže poškodenému ublížiť na zdraví a buď, že by poškodenému ublížiť na zdraví chcel, alebo s tým bol aspoň uzrozumený.

V tejto súvislosti poukazujem aj na výsluch poškodeného z prípravného konania zo dňa 24.08.2023, ktorý ohľadom predmetného konfliktu s obžalovaným uviedol, že išlo o nešťastnú náhodu a nie o úmysel.

Vzhľadom na uvedené som toho názor, že okresný súd správne oslobodil obž. A. B. spod obžaloby Okresnej prokuratúry Trenčín v zmysle § 285 písm. b) Trestného poriadku a preto navrhujem, aby Krajský súd v Trenčíne podľa § 319 Trestného poriadku zamietol odvolanie prokurátorky Okresnej prokuratúry Trenčín ako nedôvodné.“

Na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu za splnenia všetkých procesných podmienok pre jeho vykonanie, intervenujúca prokurátorka krajskej prokuratúry v rámci konečného návrhu uviedla, že sa stotožňuje s podaným odvolaním podriadenej prokurátorky okresnej prokuratúry, ako aj s dôvodmi uvedenými v jeho písomnom vyhotovení a navrhla rozhodnúť spôsobom tam uvedeným.

Obhajca obžalovaného na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu právom konečného návrhu poukázal na ich písomné vyjadrenie k písomne odôvodnenému odvolaniu a navrhol odvolanie prokurátorky ako nedôvodné podľa § 319 Tr. poriadku zamietnuť.

Obžalovaný na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu právom konečného návrhu uviedol, že sa stotožňuje so všetkým, čo uviedol jeho obhajca právom konečného návrhu. Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací, na podklade odvolania prokurátorky, podaného v neprospech obžalovaného, ktoré mu spolu so spisom bolo predložené dňa 28. novembra 2024, na verejnom zasadnutí dňa 04. novembra 2025, nezistiac dôvody pre zamietnutie odvolania prokurátorky podľa § 316 odsek 1 Tr. poriadku a ani dôvody pre zrušenie napadnutého rozsudku podľa § 316 odsek 3 Tr. poriadku, preskúmal postupom podľa § 317 odsek 1 Tr. poriadku zákonnosť a odôvodnenosť výroku v napadnutom rozsudku o oslobodení obžalovaného spod obžaloby (o vine a súvisiacom treste), ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo. Uvedeným postupom zistil, že odvolanie prokurátorky, hoci je prípustné, bolo podané oprávnenou osobou, včas i na správnom mieste, nie je ale dôvodné. Pritom nezistil chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, a ktoré by odôvodňovali prípadné podanie dovolania podľa § 371 odsek 1 Tr. poriadku.

Po splnení prieskumnej povinnosti krajský súd zistil, že prvostupňový okresný súd vykonal na hlavnom pojednávaní všetky potrebné a dostupné dôkazy v rozsahu nevyhnutnom na objasnenie skutkového stavu veci, a tieto správne, a to aj bez opomenutia existujúcej a neopomenuteľnej zásady in dubio pro reo, t. j. v pochybnostiach v prospech obžalovaného, vyplývajúcou z ustanovenia § 2 odsek 4 Tr. poriadku zákonným spôsobom vyhodnotil jednotlivo a v ich súhrne tak, ako mu to ukladá ustanovenie § 2 odsek 10 a 12 Tr. poriadku

a dospel ku správnym skutkovým zisteniam i právnym záverom. Prvostupňový okresný súd v súlade s ustanovením § 168 odsek 1 Tr. poriadku v odôvodnení napadnutého rozsudku podrobne a presvedčivo vysvetlil, o ktoré skutočnosti oprel svoje závery o oslobodení obžalovaného spod obžaloby podľa § 285 písm. b) Tr. poriadku, pretože žalovaný skutok, hoci bolo dokázané, že sa skutočne stal, nevykazuje však kumulatívne potrebné formálne znaky predmetného žalovaného trestného činu prečinu (a ani iného trestného činu v čase, kedy došlo k spáchaniu žalovaného skutku), z nich subjektívnu stránku (potrebné úmyselné zavinenie či už v priamej forme – dolus directus, či nepriamej forme – dolus eventualis), a to ani z hľadiska naplnenia potrebného materiálneho korektívu podľa § 10 odsek 2 Tr. zákona, nielen vzhľadom na osobu obžalovaného, ktorý je doposiaľ trestnoprávne bezúhonným, ale aj vzhľadom na všetky preukázané skutkové okolnosti. Z hľadiska naplnenia formálnych znakov aj podľa názoru krajského súdu okresný súd správne dospel k záveru o evidentnej absencii subjektívnej stránky – zavinenie, t. j. úmyselného zavinenia v akejkolvek forme. Okresný súd správne sumarizoval záver,

že znaleckým dokazovaním bolo vylúčené spôsobenie ťažkej ujmy u poškodeného, čo by eventuálne mohlo viesť k právnemu posúdeniu žalovaného skutku podľa ustanovenia § 157 odsek 1 Tr. zákona (ublíženia na zdraví), kde postačuje zavinenie nedbanlivostnou formou (či už vedomou, či nevedomou). Okresný súd tiež správne dospel k záveru o tom, čo aj relevantne a akceptovateľne vysvetlil, že v prejednávacom a posudzovanom prípade žalovaný skutok nemôže byť právne posúdený ani ako trestný čin prečinu výtržníctva podľa § 364 Tr. zákona.

Krajský súd preto ďalej uvádza, že napadnutý rozsudok okresného súdu je rozhodnutie, ktoré je založené na starostlivom vyhodnotení celého dokazovania, a to spôsobom ako prikazuje ustanovenie § 2 odsek 12 Tr. poriadku. Úvahy a závery prvostupňového okresného súdu založené na zásadách logického konania a uvažovania sú vecne správne a krajský súd sa s nimi preto bez výhrad aj stotožnil.

Prvostupňový okresný súd teda správne dospel k záveru, že za takéhoto procesného stavu neexistuje žiaden nepochybný priamy či nepriamy dôkaz, ktorý by bez akýchkoľvek rozumových pochybností a nezvratne preukazoval, že obžalovaný konal v úmysle (priamom, či nepriamom) spôsobiť ujmu na zdraví svojmu poškodenému bratovi. Z preukázaných skutkových okolností totiž vyplýva, že tak obžalovaný ako aj poškodený sa dostali od verbálnej hádky k fyzickému kontaktu – k vzájomnej bitke, kedy došlo k nečakanému vzniku zranenia u poškodeného, ktoré sám poškodený označil za nešťastnú náhodu, s ktorým záverom sa vzhľadom na všetky preukázané skutkové okolnosti stotožnil napokon aj krajský súd.

Krajský súd opakovane zdôrazňuje, že po preskúmaní veci dospel k rovnakým skutkovým a právnym záverom ako okresný súd a osvojil si tiež dôvody a úvahy, ktorými okresný súd rozviedol a vysvetlil svoje zistenia a právne závery, preto odvolacie námietky prokurátorky nepovažoval za dôvodné a spôsobilé zasiahnuť do napadnutého rozhodnutia v akomkoľvek smere. Odvolacie námietky totiž smerovali vo svojej podstate len do hodnotenia vykonaného dokazovania aj vo vzťahu k právnemu posúdeniu, ktoré odvolateľka navrhla vyhodnotiť inak, než ako to urobil prvostupňový okresný súd. V tomto smere treba uviesť, že každý orgán trestného konania (teda aj súd) hodnotí vykonané dôkazy podľa § 2 odsek 12 Tr. poriadku v súlade so zásadou voľného hodnotenia dôkazov a podľa vlastného vnútorného presvedčenia. Krajský súd nemôže preto vstupovať do tohto hodnotenia dôkazov a priamo nariadiť súdu nižšieho stupňa k akým záverom má dospieť. Na základe týchto úvah možno potom vysloviť, že ak prvostupňový súd dospeje k určitému záveru, a tento záver je výsledkom logického konania a uvažovania, nemožno mu potom vytknúť žiadne pochybenie. Tak je tomu aj v posudzovanej veci. Ako už bolo uvedené, prvostupňový okresný súd v napadnutom rozsudku sa starostlivo a dôsledne zaoberal všetkými, vo veci vykonanými dôkazmi, a tieto správne vyhodnotil podľa zásad uvedených v ustanovení § 2 odsek 12 Tr. poriadku, tiež neopomenutím už uvedenej zásady in dubio pro reo, t. j. v pochybnostiach v prospech obvineného či obžalovaného. Jeho rozhodnutie je preto správne a v súlade so zákonom, lebo má oporu vo vykonanom dokazovaní, a to predovšetkým vo vzťahu k právnemu posúdeniu žalovaného skutku, ktorý skutočne nenapĺňa kumulatívne všetky štyri formálne znaky žalovaného a ani iného trestného činu, platného v čase, kedy došlo k jeho spáchaniu.

Vzhľadom na uvedené dôvody krajský súd nepovažoval odvolanie prokurátorky za dôvodné, preto ho podľa § 319 Tr. poriadku zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.